

ΕΦΗΜΕΡΙΣ

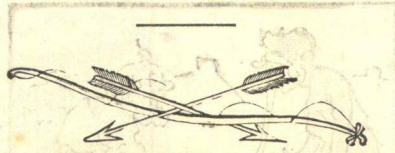
ΣΑΤΥΡΙΚΗ ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΙΚΗ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΔΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Κ. ΒΕΛΛΙΔΗΣ

ΕΠΙΤΙΜΟΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Ι. ΜΠΗΤΟΣ

ΤΟΞΕΥΜΑΤΑ

ΑΠΟΔΕΙΞΙΣ ότι τὸ συνταγματικὸν μας καθεστῶς κραταιοῦται καὶ ἐνδυναμύεται εἶνε ὅτι καὶ οἱ μὴ μουσουλμάνοι ἔλαβον πλέον μέρος εἰς τὴν ἐνεργὸν δύναμιν τοῦ στρατοῦ καὶ ἠδελφωμένοι τώρα ὅλοι οἱ λαοὶ τῆς αὐτοκρατορίας θὰ συντελέσουν εἰς τὴν ἐξύψωσιν τοῦ γοῦτρου τῆς ὀθωμανικῆς σημαίας.

Εἰς ἐνίσχυσιν τῆς ἀποδείξεως αὐτῆς μᾶς ἔρχεται ἐκ Βιέννης ἡ πληροφορία ὅτι ὁ βασιλεὺς τῆς Βουλγαρίας Φερδινάνδος καὶ ὁ βασιλεὺς τῆς Σερβίας Πέτρος κατὰ τὴν προσεχῆ ἐπίσκεψίν των εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν θὰ ζητήσουν ἀπὸ τὸν Σουλτάνον, κατ' ἐντολὴν τοῦ Τσάρου τῆς Ρωσίας, νὰ δοθῆ αὐτονομία εἰς τὴν Μακεδονίαν.

ΤΗΝ ΠΡΟΤΑΣΙΝ αὐτὴν θὰ ὑποστηρίξῃ, καθὰ μετ' ἐπιτάσεως διαδίδεται, καὶ ὁ Πατριάρχης Ἰωακείμ, ὡς στενῶς συνδεδεμένος μετ' ἐν Ρωσσίᾳ πανσλαβιστικὸν κόμμα. Εἰς τὰς τοιαύτας μάλιστα διαθέσεις τοῦ Πατριάρχου ἀποδίδεται καὶ ἡ δημοιοργία καὶ ἡ παρτάσις τῆς κρίσεως, ἡ ὁποία θὰ λυθῆ, ὅταν θὰ λυθῆ καὶ τὸ μακεδονικὸν ζήτημα, ὁπότε θὰ λυθῆ καὶ ὁ ὄφθαλός τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους, χωρὶς νὰ λυθῆ οὔτε μύτη σλαβική. Λέγεται πρὸς τούτους ὅτι αὐτονομουμένης ἀπαξ τῆς Μακεδονίας θὰ διορισθῆ ἀρχιεπίσκοπος αὐτῆς ὁ νῦν Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης ὑπὸ τὸ ὄνομα ὁ «νεομάρτυς» Ἰωακείμωφ.

Ο ΠΡΟ-Υ-ΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ μας ἀνθεὶ καὶ λουλουδίσει. Ὁ Ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν ἐξήτησε δύο δωδεκατημόρια, χωρὶς νὰ ὑποβάλλῃ προϋπολογισμὸν. Εἴμεθα εἰς θέσιν νὰ γνωρίζωμεν ποῦ ἔχει τὴν ἀρχὴν τῆς ἡ ἐ-

πιφύλαξις αὐτῆ τοῦ Τζαβὶτ βέν. Ὁ θαυμάσιος οἰκονομολόγος μας γνωρίζων ὅτι ὁ προϋπολογισμὸς παρουσιάζει ἐφέτος ὀκτῶ ἑκατομμυρίων ἔλλειμα, τὸν ὑποβάλλει κομματιαστὸν ἀπὸ μερίμναν διὰ τὴν ὑγείαν τῶν βουλευτῶν μας. Διότι ἠμπορεῖ οἱ ἄνθρωποι νὰ πάθουν ἐκ συγκοπῆς καρδίας, ὅταν μάθουν ὅτι ὁ προϋπολογισμὸς ἔχει τέτοιο χάσμα, τὸ ὁποῖον ἴσως νὰ ἐπιφέρῃ περικοπήν τοῦ λιπαροῦ ἐπιδόματός των.

ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΤΙΚΟΝ τοῦ ἐνθουσιασμοῦ, μετ' ὁποῖον ἐγένετο δεκτὴ ἡ εἴσοδος τῶν μὴ Μαουσουλμάνων εἰς τὸν στρατόν, εἶνε αἱ ἀδελφικαὶ φράσεις, μετὰ τὰς ὁποίας ἐχαιρέτισε τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν τοὺς παρελαύνοντας στρατιώτας εἰς χότζας. «Γκιαούρ! ... Τσίφούτ!...» καὶ τὰ λοιπά. Εἰς ἀξιωματικὸς ἐπέπληξε τὸν χότζαν καὶ τὸ ἐπισόδειον ἔληξεν, ἀφ' οὗ ὁ χότζας νύχθη νὰ μὴ τὸν ἀξιώσῃ ὁ Θεὸς νὰ ἰδῆ τὴν ἐπιστροφὴν τῶν νέων στρατιωτῶν. Δὲν θὰ ἦτο εὐχῆς ἔργον νὰ μὴ εἶχεν ἀξιώθῃ νὰ ἰδῆ ὁ, τι εἶδε, ὁ ἀπαίδισος αὐτὸς χότζας;

ΠΟΛΥ ΠΕΡΙΕΡΓΟΣ ἄνθρωπος αὐτὸς ὁ Ἄρμενιος βουλευτὴς κ. Ζογρᾶπ. Κατηγόρησε τοὺς ὑπάλληλους ὅτι δὲν κάνουν τίποτε, παρὰ πίνουν μόνον καφέδες. "Αὐ, ἂν δὲν ἔπιναν καφέδες, τί θὰ ἔκαμναν τάχα αὐτοὶ οἱ καυμένοι οἱ ὑπάλληλοι;

Ο ΤΟΞΟΤΗΣ

Μεταξὺ ἀρραβωνιασμένων

Ἐκείνη.— Πάλιν θ' ἀναβάλωμε τοὺς γάμους μας;
Ἐκεῖνος.— Πουλᾶκι μου, κατ' ἀνάγκην, ἀφοῦ εἶνε σαρακοστή.

Ἐκείνη.— Βλέπω ὅτι ὁ γάμος μας κατήντησε σὰν τὸ Κρητικὸ ζήτημα. Ὅλο ἀναβάλλεται ἡ ἐνωσίς μας.

Μεταξὺ φίλωνάδων

— Ὁ κατεργάρης, ἐνῶ λέγει πῶς δὲν βλέπει, μοῦ εἶπε: Δόσε μου ἓνα μεταλλικὴ ὠραία μου κυρία.

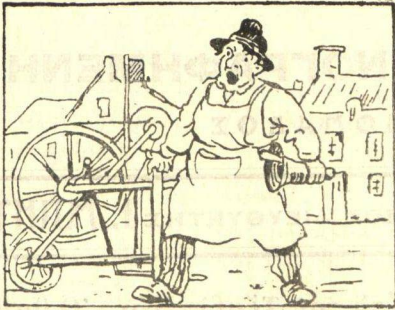
— Ἄν σοῦ εἶπε ἔτσι, ἀληθινὰ εἶνε θεότυφος.

ΤΟ ΠΑΘΗΜΑ ΤΗΣ ΚΥΡΑ-ΑΓΝΗΣ

1.— Με τη χονδρή της μύτη και τὰ μεγάλα της γυαλιά η κυρά-Αγνή δούλευε με ζήλον ράπτουσα ενδύματα δια τούς ασθενείς του Νοσοκομείου.

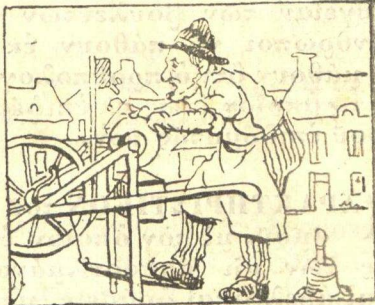
Μιά μέρα όμως φουρκίσθηκε. Τò ψαλίδι της δέν έκοβε πειά.
— Πρέπει νά τò τροχίσω τò διαβολοψάλιδο αυτό — ειπε.

2.— "Ίσια — Ίσια τήν στιγμήν εκείνη περνούσε ο τροχιστής έμπρός από τò σπίτι της.

— Ψαλίδια, μαχαίρια κονίζουμεσε !..

"Όλη ή συνοικία βούξε άπ' τής φωνής του.

3.— Η γυναίκες τής συνοικίας ήρχισαν νά μαζεύονται γύρω στον τροχιστή, άλλη με τò ψαλίδι της, άλλη με τò μαχαίρι της, άλλη με τò σατίρι της. "Ο τροχιστής δούλευε τραγουδώντας ένα παλιό σκοπό, γιά νά γίνεται ή δουλειά με όρεξη.

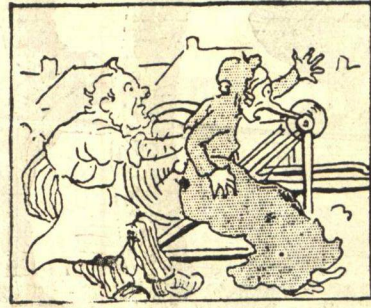

4.— "Η κυρά-Αγνή έτρεξε κι' αυτή με τò ψαλίδι της.

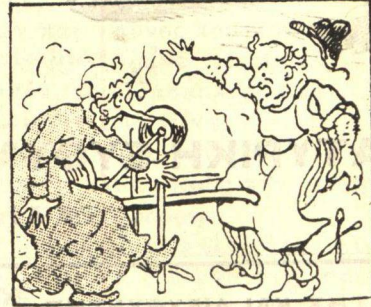
— Κάνε γλήγορα, καυμένε, ειπε τος τροχιστή, γιατί δεν έχω καιρό νά χάνω. Θά σταθώ κοντά σου νά τò πάρω.

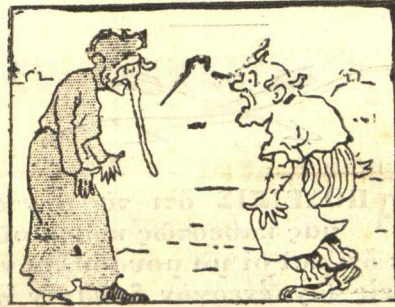
5.— Γιά νά διασκαδάξη περιμένοντας ή κυρά-Αγνή — ξέχασα νά σάς πώ ότι εινε πολύ κοντόφθαλμη — πλησίασε πολύ στον τροχό γιά νά βλέπη πώς άκονίζεται τò ψαλίδι της.

6.— "Αλλοίμονον !.. "Η μύτη της έτσι μεγάλη πού ήτο, πιάστηκε μέσα στο λωρί του τροχού τής μηχανής" και τραβήχθηκε με τόση όρμη πού περιτυλίχθηκε γύρω στον τροχό.

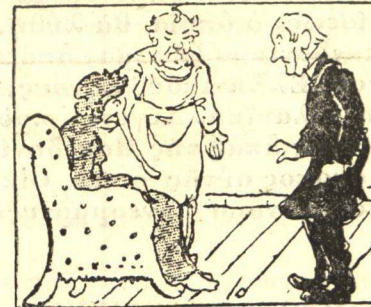
7.— "Ο καυμένος ο τροχιστής έβγαλε μιά φωνάρα, πού κατετρόμαξεν ο μαχαλάς. Και ειχε δίκαιο ο κακόμοιρος. "Η κυρά-Αγνή κόντεψε νά τυλιχθή ολόκληρη γύρω - γύρω στη μηχανή. "Αμέσως λοιπόν ήρχισε νά στρέφη τόν τροχόν ανάποδα και άρπάσας τήν κυρά - "Αγνή τήν τραβήξε με όλη του τήν δύναμη.

8.— "Η κυρά - "Αγνή σώθηκε, μά σε τι χάλι, Θεέ μου ! "Ο τροχιστής πήγε νά χάσει από μυαλά ! "Η καυμένη ή γρηούλα ειχε μπροστά της μιά μύτη, πού κρέμονταν σαν Χριστουγεννιάτικο λουκάνικο. Άες και ειχε μεταμορφωθή ή μύτη της εις προβοσκίδα.

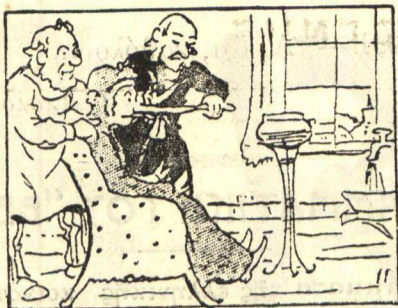
9.— Πάμε γλήγορα στο γιαντρό ! έφώναξεν ο τροχιστής. Γιά φαντάσου, κυρούλα μου, άν εξαφνα προσθή αυτή ή μύτη, τι έχει νά γενή. Και πέφνοντας τήν κυρά - "Αγνή από τò χέρι τήν ώδήγησε στού γιαντρού κ. Χασαπάκη.

10.— "Ο γιαντρός κόντεψε νά σκάση άπ' τὰ γέλοια, όταν ειδη μπροστά του τò πρωτοφανές αυτό φαινόμενον !

— Διάβολε ! ειπε. Νά και κάτι τι πού δέν τò έπερίμενα. Και πώς έγινε τò πράγμα ;

— Τò και τò, γιαντρέ μου.

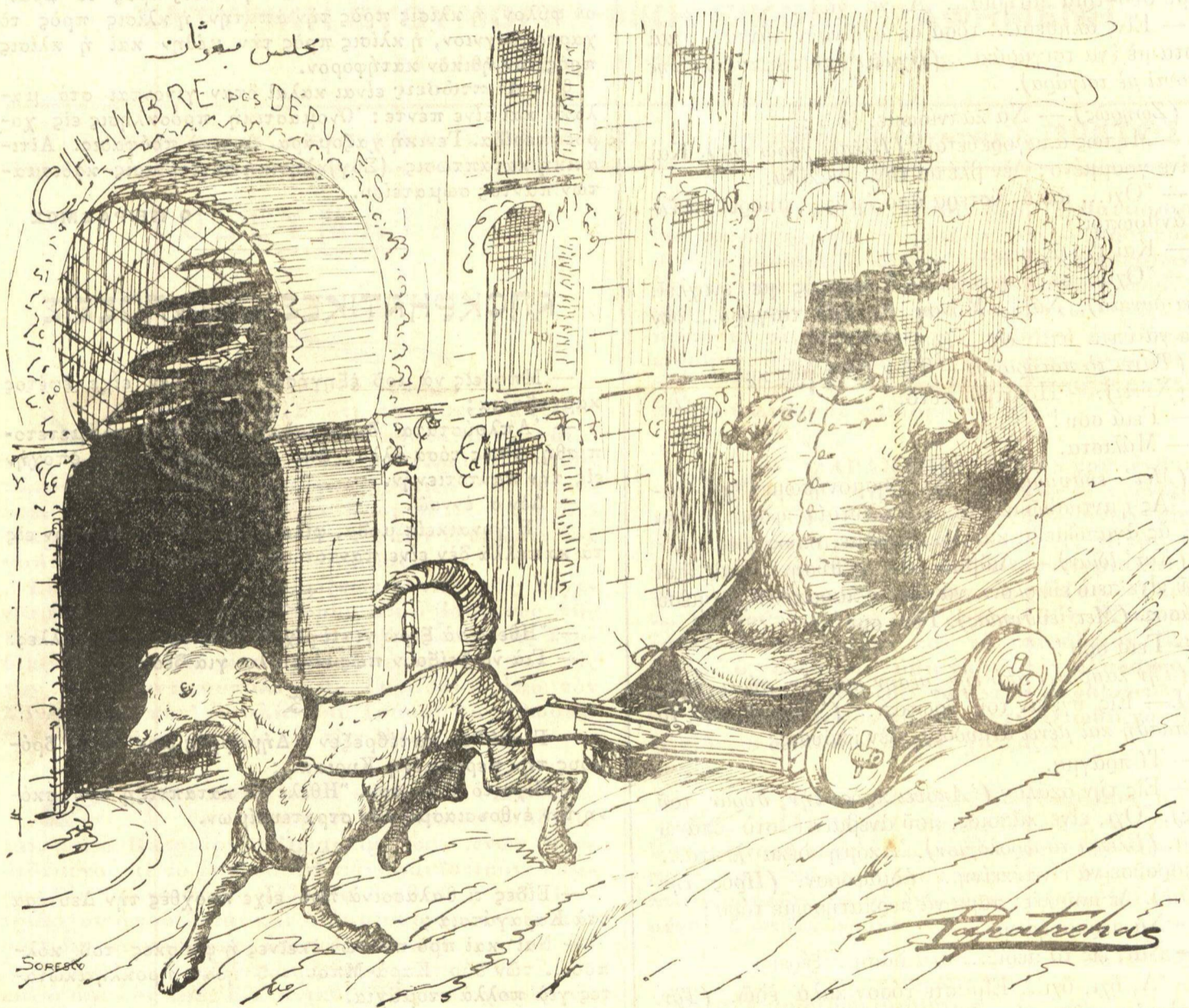
11.— Πήρε κατόπιν ο γιατρός την κυρά - 'Αγνή μέσα στο χειρουργείον του. 'Εκεί μέσα μ' ένα μεγάλο ψαλίδι τής έκοψε το παραπανίσιο μέρος τής μύτης. Τό πράγμα έγινε τόσον έξαφνικά, πού ή κυρά - 'Αγνή μόνον ένα άαα ! τρομερόν πρόφθασε νά πη και ή έγχειρησις ήτο τελειωμένη.

12.— 'Όταν ο γιατρός τής έδωσε τήν πληγή και στό μπράτσο του τροχιστή γυροῦσε ή κυρά - 'Αγνή στό σπίτι της ήτο και εύχαριστημένη, διότι: ο γιατρός τής ειχεν υποσχεθῆ ότι όταν θά γιατρευθῆ, θά έχη μιá χαριτωμένη μυτίτσα.
— Μπρός στά κάλλη τ' είν' ο πόνος: έσκέπτετο ή κυρά - 'Αγνή και ξεχνούσεν έτσι τούς πόνους της.

Ο ΜΙΜΟΣ

ΤΟ ΔΑΝΕΙΟΝ ΤΗΣ ΠΡΩΤΕΥΟΥΣΗΣ

ΒΟΥΛΗ ΚΑΙ ΝΟΜΑΡΧΙΑ ΠΡΩΤΕΥΟΥΣΗΣ

'Η Κωνσταντινούπολις: 'Ο Θεός νά μή στερήση κανένα από τά πόδια και τά χέρια του!
'Ο Θεός νά μην αφήση κανένα χωρίς κεφάλι! 'Ο Θεός νά σάς φυλάη από τήν κακογλωσσιά!
Κάμετε, άφεντικό έλεημοσύνη!

('Εκ του «Καλέμ».)

Η ΛΙΖΑ ΕΧΑΣΕ ΤΟ ΤΡΑΙΝΟ

Κωμωδία εις πράξιν

Μετάφρασις ΙΩΤΑΣ ΜΟΝΑΧΗΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ε. (Χαμηλοφώνως εἰς τὸ αὐτὸ τοῦ Καίσαρος).— Εἰς ὑγείαν τοῦ ἔρωτος... Γιά θυμήσου, ποῦ περάσαμε τέσσαρας μῆνας... δεκαεξέβδομάδας, χωρὶς νὰ βρεθοῦμε νὰ προγεματίσωμε μαζί ἔτσι... μόνοι. (Γεμίζει τὰ ποτήρια). Ἄς πιοῦμε σιαμπάνια... Γειά σου!..

Κ. (Κατ' ἰδίαν, βλέπων τὸ ὥρολόγιον).— Ἀκόμη δεκαπέντε λεπτά.

Ε.— Διέ με, λοιπόν!

Κ.— Τί τρέχει;

Ε.— Πίνω στήν ὑγεία σου.

Κ.— Ναί, ἂ, ναί... Ἐέρεις;.. Ἐγώ... αὐτὸ τὸ κρασί... μὲ δυὸ-τρία ποτήρια... Ἄ, χά, χά!..

Ε.— Εἶνε ἀλήθεια... τόσα σὲ φθάνουν πάντα... καὶ μάλιστα μὲ ἓνα τσιγαράκι... (Βγάζει ἀπὸ τὴν τσέπη της ἓνα κουτί μὲ τσιγάρα).

Κ. (Ζωηρῶς).— Νὰ καπνίσωμε, ἐδῶ ;..

Ε.— Μήπως ἀπαγορεύεται; (Βλέπει γύρω της). Καὶ ποῦ εἶνε γραμμένο; Δὲν βλέπω τὴν πινακίδα.

Κ.— Ὅχι... ἀλλά, ὕστερα ἀπὸ ἡμᾶς... μπορεῖ νὰ ἔλθουν ἄνθρωποι.

Ε.— Καὶ τί μᾶς μέλει;

Κ.— Ὅχι... σὲ παρακαλῶ... ὁ καπνὸς μὲ ἐνοχλεῖ. (Βήχει δυνατά). Νά!.. Μόνον νὰ διῶ τσιγάρο... δὲν μπορῶ νὰ ὑπ... ὑπ... οφ... ἔρω.

Ε. (Τείνει τὸ ποτήριον).— Τότε βάλε μας κρασί.

Κ. (Χύνει).— Προτιμῶ αὐτό.

Ε.— Γειά σου!

Κ.— Μάλιστα.

Ε. (Μετ' εὐθυμίας).— Ἄς λησμονήσωμεν τὰ παλιὰ... Ἄς φαντασθῶμεν ὅτι ἡ τελευταία φορὰ... ἦτο χθές... ἄς ἀγαπώμεθα καὶ ἄς... πιοῦμε, ὅπως χθές.

Κ. (Κατ' ἰδίαν).— Διάβολε, θὰ μεθύση... καὶ ἔτσι θὰ μοῦ εἶνε πιεὶ εὐκολο... νὰ τὴν... παραπλανήσω μέσα στὸ δάσος. (Μετ' εὐθυμίας). Γειά σου!

Ε.— Γειά σου!

Κ. (Τὴν λαμβάνει ἀπὸ τὴν μέσην καὶ τὴν σύρει πρὸς ἑαυτὸν).— Εἰς ὑγείαν τοῦ ἔρωτος... (Ἐτοιμάζεται νὰ τὴν ἀσπασθῇ καὶ μένει ἄναυδος). Δὲν ἤκουσες;

Ε.— Τί πράγμα.

Κ.— Εἰς τὴν σκάλαν (Ἀκούει πρὸς τὴν θύραν τοῦ βάνου). Ὅχι, εἶνε κάποιος, ποῦ ἀνεβαίνει στὸ ἐπάγω πάτωμα. (Βλέπει τὸ ὥρολόγιον). Ἀκόμη δέκα λεπτά... Δὲν μποροῦσε νὰ εἶνε ἐκεῖνη... ἀδιάφορον. (Πρὸς τὴν Εὐδοξίαν). Δέ μοῦ λές· πᾶμε νὰ περπατήσωμε τώρα;

Ε.— Νὰ περπατήσωμε;

Κ.— Ναί, εἰς τὰ πέριξ... στὰ δάση... ξέρεις.

Ε.— Ἄ, ὄχι, ὄχι... Εἴμαστε τόσον καλά ἐδῶ. (Τὸν σύρει, τὸν ἀναγκάζει νὰ καθήση καὶ ἀκουμβᾷ τὴν κεφαλὴν της ἐπὶ τοῦ ὤμου του) Ἐτσι.

Κ.— Πρόσεχε, Εὐδοξία, σὲ παρακαλῶ... Δόξα μου, σὲ παρακαλῶ πολὺ... πρόσεχε...

Ε.— Μὰ ὄχι, σοῦ λέγω. Θέλω νὰ κοιμηθῶ...

Κ.— Πῶς;

Ε.—...ἀπάνω στήν καρδιά σου... ἐδῶ... καθὼς χθές.

Κ. (Κατ' ἰδίαν).— Καθὼς χθές; Ἄκουσε, Εὐδοξία, μπορεῖ νὰ ἔλθῃ κανεὶς...

Ε. (Ὁρθομένη).— Μὰ ποῖς λοιπόν; Μήπως περιμένεις κανένα;

Κ. (Ζωηρῶς).— Ἄ, ὄχι, καθόλου...

(Ἀκολουθεῖ)

ΝΕΑ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΗ ΤΟΥ "ΒΕΛΟΥΣ,"

§ 1. Τὰ γράμματα τῆς ἐλληνικῆς κοινότητος Θεσσαλονίκης εἶνε τριῶν εἰδῶν : ἐμπορικά, ἐρωτικά καὶ δημοσιογραφικά. Καὶ διαιροῦνται εἰς φωνήεντα ἀποτελοῦντα τῆς ντάμες εἰς τοὺς χοροὺς καὶ εἰς σύμφωνα τοὺς καβαλλιέρους.

§ 2. Οἱ τόνοι εἶνε τέσσαρες : ὁ τόνος τῆς φωνῆς τῶν ἐρωτοσκοτωμένων τραγουδιστῶν, ὁ τόνος τοῦ ὕφους τῶν προέδρων, ὁ κλαψιάρικος τόνος τῶν ἰσραηλιτῶν στρατευσίμων καὶ ὁ τόνος τοῦ κουτιοῦ.

§ 3. Τὰ πνεύματα εἶνε τέσσαρα : τὸ γυναικεῖον, τὸ μητροπολιτικόν, τὸ διδασκαλικόν καὶ τῆς ἀντιλογίας.

§ 4. Αἱ κλίσεις εἶνε πέντε : ἡ κλίσις πρὸς τὸ ὠραῖον φύλον, ἡ κλίσις πρὸς τὴν ἀπάτην, ἡ κλίσις πρὸς τὸ χαρτοπαίγνιον, ἡ κλίσις πρὸς τὴν μέθην καὶ ἡ κλίσις πρὸς τὸν ἠθικὸν κατήφορον.

§ 5. Αἱ πτώσεις εἶναι καλαὶ ὅταν γίνονται στὰ μαλακά καὶ εἶνε πέντε : Ὀνομαστικὴ πρόσκλησις εἰς χοροεσπερίδα. Γενικὴ χαζομάρα. Δοτικὴ πρόφασις. Αἰτιατικὴ κατάπτωσις. (Συγ)κλητικὴ συνεδρίασις καθισμάτων παντὸς σωματείου.

Ο ΠΕΙΡΑΣΜΟΣ

ΑΠΟΚΡΗΑΤΙΚΕΣ ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ

— Μπορεῖς νὰ μοῦ ἐξηγήσης γιατί δὲν εἶχε ἐφέτος καρναβάλια;

— Ἀπλούστατα· διότι καὶ τὸ ἔθιμον αὐτὸ μετετοπίσθη, ὅπως τόσα ἄλλα, ἀπὸ τὴν ἐξαιρετικὴν ἐποχὴν εἰς τὴν παντοτινήν.

— Δὲν σ' ἐννοῶ.

— Ἡ γυναικεῖα μόδα, φίλε μου, καὶ πρὸ πάντων εἰς τὰ καπέλλα δὲν εἶνε παντοτεινὸ καρναβάλι;

— Ἦθελα νὰ ξέρω γιατί ρίχνουν αὐτὲς τῆς κορδέλλες.

— Γιὰ νὰ δείξουν πῶς εἶνε ὅλοι γιὰ δέσιμο.

— Γιατί δὲν κατέβρεξεν ὁ Δήμαρχός μας τοὺς δρόμους τὴν περασμένη Κυριακὴ;

— Εἶχε τὸ λόγο του. Ἦθελε νὰ καταπνίξῃ στὴ σκόνῃ τὸν ἐνθουσιασμὸ τῶν στρατευσίμων.

— Εἶδες τί θαλασσινὰ ποῦ εἶχε προχθὲς τὴν Δευτέρα στὰ Καραγάτσια;

— Ναί· καὶ πρὸ πάντων ἐκεῖνες ἢ φοῦσκες τοῦ κόλπου... τῶν δύο Καρὰ-Μπουρνοῦ ἦσαν προκλητικώτατες γιὰ πολλὰ στομάχια.

Μεταξὺ Νομαρχιακῶν συμβούλων :

— Πρὶν νὰ πάγω στὴ συνεδρίασι πίνω πάντα ἓνα δυνατὸ καφέ.

— Μὰ τότε πῶς μπορεῖς καὶ κοιμᾶσαι κατὰ τὰς συζητήσεις;

ΤΟ ΖΙΖΑΝΙΟΝ

Ἐπεύθυνος συντάκτης Γ. ΖΑΧΑΡΟΠΟΥΛΟΣ